

Uraniumwinning (1992)

Sieth Delhaas

Bijeen, juni 1992

Kerkespoor, Protestantse Gemeente Vught, juni 1992

‘We hebben er nu ruim duizend kilometer opzitten door een land dat ernstig vervuild is en waarvan de aarde een uitgeputte indruk maakt’, schrijft één van de pelgrims.

Na de kustmoerassen van Georgia volgen de ‘tree-farms’, enorme gebieden waar alleen maar dennen worden verbouwd voor de papierindustrie. Daarna het Apalachengebergte met alweer veel houtkap en een donkerblauwe rivier van een spijkerbroekenfabriek. Dan volgen de katoenvelden, alleen maar katoen.

Maar de diepste sporen van vervuiling trekt de winning van grondstoffen voor atoomwapens. De pelgrims hielden een wake bij de Savannah River Site (SRS), een industriegebied van ruim driehonderd vierkante mijl. Bij de SRS wordt tritium en plutonium geproduceerd voor atoomwapens en zo ‘n industrie valt onder het ministerie van energie zonder dat er elektriciteit wordt gewonnen. De afvalverwerkingsinstallaties liggen er als tijdbommen. Er zijn 419 afvalplaatsen met 35 miljoen gallons (1 gallon = 1,5 liter) met hoog radioactief afval in ondergrondse tanks, waarvan bekend is dat ze nu al lekken. Daarnaast liggen er miljoenen kubieke feet met laag radioactief afval. Het afval wordt zomaar in kartonnen dozen onder de grond gestopt.

Naast deze onrustbarende hoop is er nog het chemisch afval met zijn kankerverwekkende stoffen en tenslotte de tonnen afval met radioactieve en chemische stoffen die men voor de verandering met elkaar heeft vermengd.

Deze ellende is dan aan het einde van de productieketen te melden. Helaas beseffen maar weinigen wat er op het ene procent gebied van de V.S. dat aan de inheemse volken is gelaten, aan vergiftiging is veroorzaakt en gaande is door uraniumwinning.

Die gebieden zijn door de overheid de ‘National Sacrificing Area’ genoemd. In alledaags Nederlands: gebieden die opgeofferd worden voor het algemeen belang. Die gebieden liggen dan toevallig wel op dat kleine stuk van de Indiaanse volken. Wat uraniumwinning overhoop haalt, is wellicht met een klein voorbeeld aan te geven. Onze kerncentrale Borssele heeft 90 ton uranium nodig om een heel jaar te draaien. Aangezien maar 0,5% van het uraniumerts bruikbaar is voor de productie van kernbommen, moet, om 90 ton uranium te winnen, een afvalberg van 40.000 m² worden geschapen. Als we weten dat er in 1980 al 70 kerncentrales in de V.S. waren, dan kan men zich voorstellen hoe het land van de Indianen is omgeploegd en veranderd in een pokdalig maanlandschap.

Die afvalbergen zijn geen onschuldige hopen. Ze stralen van de niet-buikbare uranium. Het lekt in de grond, in het water. Maar welke industriegigant bekommert zich daarom? Indianen zijn er steeds meer in musea dan in levende lijve. Dat verschil zal in de nabije toekomst nog toenemen. De moord op de Indianen op een manier die geen bloed kost, met middelen die

niet te ruiken, niet te zien en niet te voelen zijn, gaat door. Ook ten behoeve van de veiligheid van Nederlanders.

International Sacrificing People!